

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **L. Š.,** zast. advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 12. 2016, č. j. 30 A 55/2014 - 73,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 12. 2016, č. j. 30 A 55/2014 – 73 a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5236/DS/2014/GL, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši celkem 20 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové (dále také „magistrát“) ze dne 24. 2. 2014, č. j. P/3632/2013/OS1/Hej, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení.

[2] Proti rozhodnutí magistrátu podala žalobkyně odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5236/DS/2014/GL. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Krajský soud shledal důvodnou námitku, že ve správním řízení nebylo

nařízeno ústní jednání a dokazování bylo provedeno mimo ústní jednání, proto žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 55/2014 – 36, napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Citovaný rozsudek krajského soudu byl na základě kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015 – 18, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. V něm krajský soud žalobu zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítla nesprávné právní posouzení otázky, zda správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno v souladu s právními předpisy. Správní orgán postupoval dle stěžovatelky nesprávně, jestliže zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, přestože zjistil, že osobou řidiče vozidla byl P. K. Zákon vylučuje zahájit řízení o správním deliktu provozovatele, zjistí-li správní orgán, kdo vozidlo řídil; skutečnost, že bylo nemožné P. K. kontaktovat je irelevantní. Správní orgán disponuje prostředky, aby vedl řízení i s nekontaktní osobou; k tomu, aby řidič vozidla byl uznán vinným z přestupku, není zapotřebí, aby byl kontaktní, obtíže s doručováním lze řešit např. ustanovením opatrovníka a důkazní nouzi mohl správní orgán překonat svědectvím provozovatele vozidla. Stěžovatelka poukázala na to, že P. K. vystupoval ve stejném období v řadě případů jako zmocněnec a *„dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu mu bylo možné písemnosti doručovat, a to tak, že doručení mělo právní účinky“*. Závěr krajského soudu o účelovosti označení P. K. jako řidiče vozidla nebyl dle stěžovatelky řádně odůvodněn a nemůže proto obstát. Skutečnost, že jeden řidič řídí vozidla více provozovatelů, neznamená, že byl oznámen účelově, ostatně krajský soud poukázal na pouhé tři obdobné případy. Úvaha soudu je nelogická i proto, že není zřejmé, jaký prospěch by měla stěžovatelka z toho, kdyby za řidiče označila osobu, která vozidlo neřídila, a navíc by riskovala možné trestní stíhání.

[4] Ve druhé stížní námitce stěžovatelka vytýká krajskému soudu nesprávné právní posouzení námitky nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti výroku správního rozhodnutí. Stěžovatelka v žalobě namítala, že z výroku správního rozhodnutí není zřejmé, jaké ustanovení zákona ve smyslu § 125f odst. 1 silničního zákona mělo být porušeno, resp. porušením kterého zákonného ustanovení byla porušena povinnost provozovatele obsažená v § 10 odst. 3 silničního zákona. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že vada rozhodnutí spočívající v tom, že ve výrokové části rozhodnutí není uvedeno, o jaké porušení povinnosti řidiče se v dané věci jednalo, a znaky kterého přestupku zjištěné jednání vykazuje, je zhojena tím, že chybějící náležitosti lze zjistit z jiného dokumentu. Dle názoru stěžovatelky je výrok rozhodnutí samostatným textem s právními účinky vůči účastníkům řízení a nelze jej vykládat v souladu s jinou listinou, která sice je založena ve spise, avšak stěžovatelce nebyla známa. Ve výroku je slovně napsáno, že vozidlo mělo být zaparkováno v oblasti značené dopravní značkou zákaz vjezdu; stěžovatelce není známo, že by zákon spojoval zákaz zastavení s působností značky zákaz vjezdu.

[5] Stěžovatelka dále namítla, že se krajský soud *„nevěnoval případnému promlčení správního deliktu“*. Stěžovatelka odkázala na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-

160-OST/5, podle níž jsou správní delikty spáchané do 6. 11. 2014 *„promlčeny po jednom roce“*. Dospěl-li by krajský k závěru, *„že došlo k preklusi, znemožňoval by mu tento fakt věcný přezkum rozhodnutí, a proto měl k preklusi přihlédnout ex offo. Ostatně, preklusivní lhůtu, ze své povahy hmotněprávní, odlišuje od procesní promlčecí lhůty právě fakt, že zaniká samotné právo, aniž by účastník musel námitku promlčení vznášet“*.

[6] Dle názoru stěžovatelky měl tedy krajský soud napadené rozhodnutí bez dalšího zrušit z důvodu, který představuje průlom do dispoziční zásady.

[7] Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že se krajský soud nevypořádal s případným „promlčením“ správního deliktu (stěžovatelka hovoří o promlčení, z obsahu námitky i odkazovaných zákonných ustanovení je ovšem zřejmé, že se jedná o prekluzi – poznámka NSS).

[12] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovatelce v tom, že v odůvodnění napadeného rozsudku není výslovně řešena otázka zániku odpovědnosti stěžovatele za daný správní delikt. Nelze však namítat pochybení krajského soudu v tom, že se nevypořádal s námitkou prekluze správního deliktu, jestliže stěžovatelka v rámci žaloby ani později v jejím doplnění takovou námitku výslovně nevznesla, a učinila tak poprvé až v rámci kasační stížnosti. K vadě spočívající v nepřihlédnutí správního orgánu k zániku odpovědnosti právnické osoby za správní delikt je krajský soud povinen přihlédnout i bez návrhu (k tomu srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39), tím ale není dána povinnost krajského soudu při absenci výslovné námitky zániku odpovědnosti za správní delikt uvést v odůvodnění svého rozhodnutí, proč zánik odpovědnosti za předmětný správní delikt neshledal. Námitka stěžovatelky je tudíž nedůvodná.

[13] Nejvyšší správní soud dodává, že s účinností od 7. 11. 2014 (s přijetím zákona č. 230/2014 Sb.), byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně § 125e odst. 5, jež stanoví, že *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“* Na odpovědnost za správní delikt

provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu se tedy vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, které řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“*

[14] Lze tak konstatovat, že v daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti stěžovatelky za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl spáchán (spáchán byl dne 18. 11. 2013), odpovědnost stěžovatelky by tedy zanikla až dne 18. 11. 2017, pokud by do té doby nebylo zahájeno správní řízení. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o zmíněném deliktu dozvěděl (§ 125e odst. 3 a § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).

[15] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu.

[16] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[17] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)].

[18] Ze spisového materiálu zdejší soud zjistil, že stěžovatelka na výzvu k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu označila za řidiče vozidla v době spáchání přestupku P. K., bytem Č. X, P. X. Správní orgán označenému řidiči zaslal předvolání k podání vysvětlení. Předvolání doručoval na adresu trvalého pobytu P. K., což je ohlašovna Úřadu městské části P X; doručeno bylo fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Na adresu na ostrově Tenerife určenou P. K. pro účely doručování správní orgán předvolání nezasílal, což odůvodnil tím, že je mu z úřední činnosti známo, že na uvedené adrese P. K. zásilky nepřebírá; k uvedenému jsou ve spise přiloženy kopie dodejek na adresu na ostrově Tenerife s poznámkou, že adresát je neznámý. Následně správní orgán prvního stupně věc ohledně přestupku, kterého se měl dopustit P. K., odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a pokračoval ve správním řízení o deliktu provozovatele vozidla. Oznámil stěžovatelce ukončení dokazování, poučil ji o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, které však stěžovatelka nevyužila, a následně vydal rozhodnutí.

[19] Krajský soud popsaný postup správního orgánu prvního stupně vyhodnotil jako správný; pochybení neshledal ani v tom, že magistrát nevyvinul větší snahu kontaktovat označenou osobu řidiče P. K. Krajský soud poukázal na to, že stejně jako správním orgánům je i soudu z úřední činnosti známo, že P. K. je spojen se subjekty poskytujícími „právní pomoc" řidičům, kteří se objektivně dopustili přestupku, přičemž nejsou ochotni nést za své jednání odpovědnost. Označení P. K. jako osoby řidiče proto pokládal za účelové a obstrukční.

[20] Nejvyšší správní soud se s uvedeným hodnocením ztotožňuje. Správní orgán reagoval na stěžovatelovo označení pachatele přestupku a pokusil se zjistit další skutečnosti odůvodňující zahájit proti němu řízení. Nejvyšší správní soud přitom stejně jako krajský soud nemá výhrady proti postupu magistrátu při zjišťování pachatele přestupku. Tento byl zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se „nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku" dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, rozsudky ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016 – 30, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31). V posledně uvedeném rozhodnutí zdejšího soudu označil provozovatel vozidla jako řidiče nekontaktní osobu žijící v zahraničí. Správní orgány se pokusily řidiče kontaktovat na adrese uvedené provozovatelem, ale zásilka byla vrácena jako nedoručená s tím, že adresát je na této adrese neznámý. Podle kasačního soudu tato informace postačila k tomu, aby správní orgány zahájily řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, neboť neměly žádné další reálné možnosti, jak adresáta kontaktovat. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt provozovatele vozidla.

[21] Skutečnost, že stěžovatelka sdělila správnímu orgánu, že dne 18. 11. 2013 řídil vozidlo pan P. K., nar. X, bytem Č. X, P. X, ještě neznamená, jak mylně dovozuje stěžovatelka, že správní orgán zjistil osobu řidiče vozidla. Pouhé tvrzení provozovatele vozidla spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, není zjištěním osoby řidiče a neodůvodňuje bez dalšího zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě, nýbrž může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. Úvaha stěžovatelky, že *„Jediné, co správnímu orgánu postačovalo použít jako důkaz, bylo tvrzení provozovatele; pokud by jej P. K. v pozici obviněného nevyvracel, nebylo by důvodu, aby nebyl uznán vinným z přestupku"*, je zcela mylná. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti stěžovatelka neuvedla, v průběhu správního řízení ani v řízení před správními soudy nepředložila jediný důkaz a neuvedla žádné konkrétní tvrzení svědčící o tom, že pachatelem přestupku skutečně byl P. K. Její tvrzení se tudíž jeví jako nevěrohodná. Argument stěžovatelky, že pro řízení o přestupku nebylo nutné, aby byl P. K. kontaktní, neboť aktivní účast přestupce je toliko jeho právem a vina mu mohla být prokázána i bez jeho aktivní účasti, musí proto soud zcela odmítnout. Pokud jde o stěžovatelkou navrhované ustanovení opatrovníka údajnému řidiči vozidla, ani tento postup by situaci neřešil, neboť správní orgán požadoval po panu K. vysvětlení, tedy úkon,

kterého je třeba, aby se jej zúčastnil osobně. Doručování předvolání prostřednictvím opatrovníka by k naplnění smyslu takového úkonu nevedlo. Námitka je proto nedůvodná.

[22] Jako nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku, že krajský soud nedostatečně odůvodnil svůj závěr o účelovosti označení osoby P. K. jako řidiče vozidla. Krajský soud se této otázce věnoval na straně 7 napadeného rozsudku, kde k osobě P. K. uvedl, že z rozhodovací činnosti jednotlivých správních soudů a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„jde o osobu v zásadě nekontaktní, která volí procesní taktiky postupu se záměrem jednání prodlužovat. Trvalé bydliště má na magistrátu, nicméně v registru obyvatel ... má jako adresu pro doručování uvedenu adresu ve Španělsku, konkrétně Tenerife, odkud se zásilky vracejí jako nedoručené“*. Jak krajský soud uvedl, popsané obstrukční strategie jsou mu známy z řady typově obdobných případů a příkladmo odkázal na tři taková rozhodnutí krajských soudů a jedno rozhodnutí zdejšího soudu. Nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že krajský soud uvedl *„pouhé tři obdobné případy“*. Nejvyšší správní soud jen stručně dodává, že se s uvedeným hodnocením krajského soudu plně ztotožňuje a pokládá ho za dostatečné.

[23] Další námitkou stěžovatelka vytýkala krajskému soudu nesprávné posouzení toho, že žalovaný ve svém rozhodnutí neoznačil ustanovení právního předpisu, které měla stěžovatelka svým jednáním porušit.

[24] Tato námitka je důvodná.

[25] Uvedení právních ustanovení, podle nichž správní orgán ve věci rozhodoval, je nepochybně jednou z náležitostí výrokové části správního rozhodnutí podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. V oblasti správního trestání má uvedení právního ustanovení mimo jiné i ten význam, že pomáhá konkretizovat skutek, za který správní orgán trest ukládá. Ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí zpravidla obsahovat popis vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013 - 35), stejně jako vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Nedostatky ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73).

[26] Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo deliktní jednání stěžovatelky vymezeno takto: *„...dne 18. 11. 2013 v 11:50 hod bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno u příjezdové komunikace z ulice Brněnská na parkoviště umístěné za Podnikatelským centrem v ul. Hradecká 1151 v Hradci Králové osobní motorové vozidlo zn. BMW 525, rz X, jehož řidič porušil dopravní značku „B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo dopravní obsluhy“ a dále toto vozidlo ponechal stát na chodníku. Z registru vozidel byla zjištěna provozovatelka... Tato se tak dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní*

komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Jednáním, kterého se tak dopustila, porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů 'Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.', čímž spáchala správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, ...“

[27] Krajský soud k namítaným nedostatkům výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice připustil, že ani jeden ze správních orgánů do výrokových částí svých rozhodnutí nezahrnul s odkazem na konkrétní zákonná ustanovení, o jaké porušení povinnosti řidiče se v dané věci jednalo a znaky kterého přestupku zjištěné jednání vykazuje, přesto však konstatoval, že výrok rozhodnutí odpovídá zákonným požadavkům a ustálené judikatuře. Vycházel z toho, že popis skutku ve výroku rozhodnutí je totožný s obsahem výzvy ze dne 4. 12. 2013, která byla stěžovatelce doručena, a z jejíhož obsahu vyplývá *„jasné označení přestupku, jehož znaky chování řidiče vozidla naplnilo“*. S uvedenou argumentací krajského soudu se zdejší soud neztotožňuje.

[28] Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak je citováno shora, se sice podává, že řidič porušil dopravní značku *„B 1- Zákaz vjezdu všech vozidel“* s dodatkovou tabulkou *„Mimo dopravní obsluhy“* a vozidlo ponechal stát na chodníku, není z něj však zřejmé jaká ustanovení právních předpisů měl řidič vozidla nerespektováním zmíněné značky a zaparkováním vozidla na chodníku porušit.

[29] Nejvyšší správní soud nesdílí názor krajského soudu, který pokládal za dostatečné, že označení přestupku, jehož znaky chování řidiče naplnilo, vyplývá z výzvy ze dne 4. 12. 2013, která byla stěžovatelce doručena dne 6. 12. 2013. Skutečnosti vyplývající ze zmíněné výzvy, tedy, že řidič vozidla porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který uvádí, že *„při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace“*, a § 53 odst. 2 téhož zákona, podle kterého *„Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak“*, měly být součástí výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání správního deliktu dle §125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Odkaz na jiné listiny, ve spojení s nimiž lze takový výrok dovodit, nepostačí.

[30] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že usnesením ze dne 12. 4. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 41, předložil čtvrtý senát rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. k posouzení dvě sporné otázky týkající se náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu (v podrobnostech viz zmiňované usnesení).

[31] Pátý senát však neshledal důvod pro přerušení řízení (§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.) v nyní projednávané věci, neboť pro její posouzení nebylo rozhodnutí rozšířeného senátu třeba vyčkávat. V nyní projednávané věci nenísporné, na rozdíl od věci předložené čtvrtým senátem, to, zda je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval

ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny, konkretně, zda v případě odkazujícího charakteru normy vymezující skutkovou podstatu správního deliktu je nutné uvést i odkazovaná ustanovení, která byla porušena, anebo zda stačí, aby odkazovaná ustanovení byla uvedena v odůvodnění rozhodnutí. V nyní posuzovaném případě nebyla odkazovaná ustanovení uvedena ani v odůvodnění rozhodnutí; závěr rozšířeného senátu, ať již bude jakýkoliv, by nemohl mít v projednávané věci žádný význam.

[32] Nejvyšší správní soud tedy shledal naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud nesprávně posoudil otázku dostatečnosti formulace výroku správního rozhodnutí prvního stupně. Protože již v řízení před krajským soudem byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalovaného.

[33] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. V nyní posuzované věci byly provedeny tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mezi tyto úkony spadá převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby a kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, tj. celkem 10 200 Kč. Protože zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 2142 Kč, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tak náklady řízení tvoří součet částky 8000 Kč za soudní poplatky (3000 Kč za žalobu, 5000 Kč za kasační stížnost) a 12 342 Kč za právní služby. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 20 342 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 14. července 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu